

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus Practicus De Casibus Summo Pontifici, Episcopis, Et Praelatis Religionum Reservatis

Kiene, Johann Georg

Constantiae, 1629

Caput I. De Casu reservato secundum se.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42214

Pars I.

De Casibus Summo
Pontifici reseruatis.

Caput I.

*De Casu reseruato, quid
sit?*

Synopsis.

- I. *Casus reseruatus est peccatum vel
censura cuius iurisdictio absolu-
tionis penes reseruantem manet.*
- II. *Iurisdictio absoluendi à mortali
peccato non extenditur ad reser-
uata.*
- III. *Atrociora peccata solum sunt re-
seruanda.*

B

IV. Re-

IV. *Reservatio competit Papa, Episcopis, Prælati Religionum.*

I. **N**otio Casus Theologis
 vsurpata bifariam sumitur. Primò & latè, pro
 quacunque quæstione de actibus
 moralibus formatâ. [A] Secundò
 & strictim, pro solo peccato. [B]
 per quod operâs moraliter homo
 à virtutis rectitudine cadit: iuxta
 hanc notionem Censuræ Eccle-
 siasticæ [C] Irregularitas [D] Iu-
 ramentum. [E] Votum. [F] sub
 casus appellatione non veniunt,
 Censuræ enim per se peccata non
 sunt, sed pœnæ peccatis adnexæ;
 Irregularitas est impedimentum
 quo aliquis directè & primariò à
 SS. Ordinum susceptione remo-
 uetur; Iuramentum deniq; & Vo-
 tum sunt potius actiones virtutis
 Religionis, quàm peccati. Pari de
 causa acceptio [G] casus reservati
 latè extendi potest ad censuras,
 Irre-

Irregularitatem & huiusmodi alia: strictim verò solùm ad peccatum Reservatio autem est negatio [H] iurisdictionis, seu absolutionis circa aliquod peccatum, Censuram, Voti dispensationem.

[A] Sayr Clavi Regia l. 1. c. 1. nu. 3. [B] idem num. 4. Cornelius in Epist. ad Rom. c. 5. v. 15. ubi Ad peccatum Casus nuncupatur, cum Communi, in 1. p. D. Th. de Casu seu peccato Angelorum. [C] Avila. p. 1. dub. 4. Sayr. l. 1. Thesauri de Censuris c. 1. n. 8 & 9. Nau. in Man. c. 27. n. 1. [D] Sayr cit. l. 9. c. 1. n. 9. [E] S. Th. 2. 2. q. 89. a. 1. Sayr. Clav. Reg. l. 5. c. 1. de Iuramento. n. 3 & est de fide. [F] Azor. Tomo. 1. Instit. Moral. c. 4. [G] Sayr. cit. [H] Filliut. t. 1. tract. 7. c. 10.

II. Iurisdictio [A] per approbationem Episcopi ordinariè collata, non se extendit ad Absolutionem reservatorum, nec facultas à

B 2 refer-

Reservatis liberandi eadem est cum potestate tollendi censuras, dispensandi in Irregularitate, Vota & Iuramenta commutandi; Aliud siquidem est peccatum præcisè Episcopo seu Prælato Reservari, aliud censuram ex delicto, aut irregularitate ortam &c. Nec dubitandum cum Papa, Episcopus, Prælatus quasi Episcopali jurisdictione præditus possit, delicto atroci censuram sibi reservatam imponere, concessâ interim à peccato absolutione. Secus tamen est [B] de casibus Papæ hodie reservatis, quibus concessis conceduntur etiam censuræ, Papales enim omnes [C] regulariter) annexam habent aliquam censuram

[A] Sayr cit n 5 quod à diversis non fiat illatio. Nau 72. n. 26. cum Comm. D. D. Fumus V. Casus. n. 1. & 3. Suar. tom. 4 disp 29. s. 1.

f 1. n 1 Adam. Tan. tom 4. q 9.
d 6 dub. 4 n. 67. [B] Swar. cit.
f 2 concl 2 Fum. cit. n 2 Eman.
 Sa. V. Casus reseruatus n. 2. ex
 comm. Canonistarum, & V. Ab-
 solutio n. 19.

III. Peccatum nec Veniale [A]
 nec Mortale mere Internum [B]
 proinde nec ipsa [C] Hæresis nisi
 signo exteriori de se sufficienti
 prodatur, nec omnia [D] externa,
 quæ secundam conditionem &
 quantitatem operis externi sint
 mortalia, sed tantum atrociora
 quædam & grauiora crimina de
 facto sunt reseruata, quorum re-
 seruatio non tantum spectat ad
 censuras seu forum externum, sed
 culpas & forum internum. Ratio
 prioris est, quòd, cum nulla sit ob-
 ligatio cõfiteudi veniale, & abs-
 que culpa omittatur, imò possit
 sine vlllo ordine ad pœnitentię Sa-
 cramentum (neque hoc impedire

B 3

Potest

potest Ecclesia) tolli, inutilis redderetur eiusdem reservatio. Ratio posterioris, quod huiusmodi peccatum occultum non inferat aliis nocumentum, neq; moraliter loquendo, singulari aliqua cautione indiget, quam Ordinarii Confessores nequeant adhibere; atque ideo Casuū reservatio fuit introducta, ut subditi intelligentes huius vel illius sceleris absolutionē difficulter posse obtineri, magis ex in eius gravitatē apprehendant & fugiant. Ratio tertiū desumitur ex praxi & traditione Ecclesiæ, quam Concilium Tridentinum [E] adducit definiendo: magno opere ad Christiani populi disciplinam pertinere, ut atrociora & graviora crimina (in quocunque hominum statu) non à quibusvis, sed à summis duntaxat Sacerdotibus absoluantur. Et quo Superiores sunt prudentiores, peritioresque.

eò

comelius etiam pœnitentes ab iisdem, quàm aliis possunt iuuari & dirigi in foro conscientiae.

[A] [B] [C] [D] *Suar. to. 4. d. 29. s. 3. Mart. Bonac. disp. 5. q. 7. pun 5. S. 1. propos 2. Tan. t. 4. d. 6. de Pœnit. Miranda in Man. Prælatorum. Regg. q. 43. a. 3. concl. 2. Fill. to. 1. tr. 7. c. 10. à num. 221. Iacob. de Graff p. 2. l. 1. de pœnit. c. 7.*

Probabile quidem est posse interna peccata mortalia directe v. g. hæresin mentalem, consensum in luxuriam, appetitum vindictæ reseruari. Contrarium tamen magis probatur, quod nimirum nulla potestas videatur aliquid posse statuere, præcipere de iis, quæ nequeat cognoscere, iudicare, punire; Ecclesia de actibus merè internis non cognoscit, non iudicat, sed iudicio Dei relinquit, qui solus cordium & renum est scrutator, 1. Reg. 7. Et adstipula-

B 4 tur

tur Communis DD. cum S. Augusti l. 1 de libero arbitrio. c. 6. & S. Th. 1. 2. q. 91. a. 4. Attamen potest Ecclesia indirectè super iisdem iudicare, præcipere, quatenus actus interni sunt principia & circumstantiæ actuum exteriorum, adeoque etiam indirectè poenas & censuras adiicere.

Vide Sayr. l. 2. de Cens. Eccles. c. 4. à num. 21. Less. l. 2. c. 73. dub. 11. n. 65. & 66. Roder. t. 1. q. 20. a. 1. E. sess. 14. c. 7. de Reform. & Can. 11.

IV. Huiusmodi reseruandi potestas amplissima est in Sum. Pontifice [A] in vniuersam Ecclesiam, vt ipsis etiam Episcopis cæterisque Prælati certam regulam casus Reseruandi valeat præscribere, & licentiam nimiam restringere; cum enim reseruatio non debeat fieri nisi obiustam & rationabilem causam, maiusq; bonum

com-

commune, atque ex natura sua sit
odiosa & onerosa subditis, red-
datque usum Sacramenti diffici-
lem, non potest pro solo superio-
rum arbitrio, sed exigente subdi-
torum utilitate, ad quam prima-
riò dirigitur, fieri In Episcopis in
suas Dioceses; In Prælati Religionum
in suos subditos, qui in
foro tam interno quàm externo
Iurisdictionem ordinariã, & quasi
Episcopalem habent, ut sunt ex-
empti Abbates & Generales SS.
Ordinum, & in Præmonstraten-
sium Ordine Reuerendissimus
Generalis, & Vicarius, Vicarij Pro-
uinciarum, juxta delegationem,
Abbas in suo Collegio, qu omnes
vbiunquè locorum existant, à Iu-
risdictione Ordinariorum cum
subditis sunt exempti & imme-
diatè Sedi Apostolicè subiecti. [C]

[A] *Tan cit. n 78. Fill. cit. n. 2. 7.*

[B] *Suar, citat f. 4 num. 1. [C]*

B 5

Miran.

Miran. cit. q. 4. 1. conc. unicâ. Ro-
de. cit. q. 21. 4. 2. existimat hæ-
resin esse contrarium affirmare.
Bonac. d. 5. q. 7. pu. 5. S. 1. prop. 1.
[D] patet ex amplissimis multo-
rum Pontificum indulcis Sacro
Ordini Præm. Canonicorum con-
cessis. Est verò hæc potestas Reser-
uandi in Prælati Religionum Iu-
ris Humani, ut rectè Suar. t. 4. de
virtute & statu, Relig. l. 2. c. 1. à
n. 7. docet.

Caput